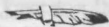

služboval, je negoval slovensko narodno petje. Posebno pa je v tem oziru mnogo storil v Šmartnem. Ustanovil je pevsko društvo »Zvon«, ki si je pridobilo daleč na okolo časten ugled. Sam je poučeval v petju in to čestokrat pozno v noč, da je časih v zvoniku odbila že polnočna ura, preden si je privoščil počitka. Poučeval je pa tudi v »tamburicah« ter sestavil prav dobro delujoče »Tamburaško društvo«. Razen tega je bil izvrsten organist, ki je s posebno vnemo oskrboval tudi cerkveno petje.

Tako je bil poleg svojega učiteljskega poklica, ki mu je bil najbolj prirastel k srcu, še tudi drugod vsestranski delaven, in lahko rečem — pravi ljudski učitelj. On torej zasluži zahvalo vsega naroda! Njegova neumorna delavnost je pa izpodkopala majhne telesne moči, da je prezgodaj oslabel. — Ivana Bartla ime pa se bo ohranilo tudi vsemu narodu v njegovih skladbah, ki se bodo v kratkem izdale. — Draga mladina, moja najsrčnejša želja bi bila ta, da v pridnosti posnemaš pokojnega Ivana Bartla, in naš slovenski narod bo prav gotovo nekaj tudi tvoja imena hranil v častnem spominu! —

Volk in lisica.

Priobčil *Trnovski*.

Lisičica je slavila god mladega lisjaka. Tudi volka je povabila v gosti kot kuma. Volk si počese lase, zaviše brado, pogladi suknjo, zlika črevlje, pa gre. Kumica lisičica mu nacvre in napeče jajčec, putik, pišk, petelinčkov in jerebic. Volku je prav dobro dišalo. Ko se naje, vpraša lisičico: »Povej mi, ljuba kumica, kje si iztaknila toliko slaščic?«

Lisičica se nasmeje in pravi: »Povedala ti bom. Po cesti je vozil voznik. Na vozu je imel polno jajčec, putik, pišk, petelinčkov in jerebic. Mikale so me take slaščice. Ležem na cesto. Voznik me švigne z bičem po dlaki. Jaz se ne ganem. Udari me drugič. Jaz se ne ganem. Zdaj pa me prime za rep in me vrže na voz, rekoč: »Dobro bom prodal lisičjo kožo.« Nato požene konja in pelje dalje. Na vozu se zbudim, pomečem na cesto jajčeca, putike, piške, petelinčke in jerebice. Naposled skočim sama z voza ter znosim polagoma vse slaščice domov.«

Všeč je bila volku ta povest.

»Tako hočem storiti tudi jaz,« reče veselo, »in potem povabim tudi tebe, kumica.« —

Dva dni je prežal volk ob cesti. Tretji dan zagleda voznika. Na vozu je imel polno jajčec, putik, pišk, petelinčkov in jerebic. Volk mlaskne z jezikom in zahršči z zobmi. Brž leže na cesto. Ne gane se, ne dihne, zatisne oči, leži kakor mrtev. Voznik pripelje do volka. Ko ga zagleda, ga začne pretepati z bičem in celo z vozno verigo, rekoč: »Čakaj, mrcina! Ti bom že pokazal.« Pol mrtvega vrže v jarek in pelje dalje.

Težko se privleče volk k lisičici. Potoži ji svojo nesrečo. Ona pa pravi: »Kaj boš tožil? Do večera boš že zdrav, pa pojdeva na ribe.«

Zvečer je bilo mraz, da je kar škripalo. Ribnik na vasi je bi zamrznil docela. Samo luknja, kjer so zajemali vodo, še ni bila zamrznila. Ko prideta do ribnika, reče lisičica volku: »Le brž vtekni rep v vodo. Kadar čutiš, da bo težak, takrat ga potegni iz luknje. Ribe se bodo namreč obesile nanj, in dobro večerjo bova imela.«

Volk sluša. Ko čuti, da mu je rep prav težak, ga hoče potegniti iz vode, ali ne more ga. Vleče na vso moč, toda zaman. Primrznil je.

Lisičica pa jame kričati in plesati okrog volka: »Psički, psički, pojdite na volka!« Volk se zviija in reži, psi pa dero kar v tolpah nadenj.

»Njo primite, lisico primitel!« vpije volk. »Jaz vam itak ne morem uiti.« Ali lisica beži bliskoma v duplino med skalovjem. Psi je ne morejo dohiteti. Nekaj jih leže pred duplino, drugi pa se vrnejo k volku. Raztrgali so ga.

»Oči, kako ste mi služile?« vpraša lisičica v duplini oči. »Dobro smo ti služile. Našle smo ti skrivališče, da te niso ujeli in zadavili psi.«

»Ušesca, kako sta mi služila?« — »Dobro smo ti služila. Skrbno smo poslušala, če ti niso psi za petami.«

»Nožice, kako ste mi služile?« — »Dobro smo ti služile. Kakor veter smo tekle in te rešile.«

»Telesce, kako si mi služilo?« — »Dobro sem ti služilo. Lahko sem in gibčno. Niso te mogli ujeti.«

»In kaj praviš ti, repek?«

»Kaj pravim?« zagodrnja repek nevoljno. »Meni je vedno najhujše. Tolčeš me, mi puliš svetlo dlačico, me valjaš po blatu in me okrvavljaš.«

»Torej si nezadovoljen v moji službi?« ga vpraša lisičica.

»Seveda sem nezadovoljen,« zareži repek.

»Psički, nate gal!« zakriči lisica ter jim ga pomoli iz dupline. Psi naglo priskočijo, pa zasade vanj ostre zobe. Vlečejo, vlečejo, dokler ne privlečejo lisičice same iz dupline. Raztrgali so jo.

Siroti.

*Ko gledam tebe, dete vbogo,
ko zrem veneči tvoj obraz,
ko berem ti v očesu togo,
trpljenja tvojega izraz:*

*Bolest mi tvoja srce rani,
da bridko čuti ta udar:
Ti zdiš se mi kot cvet na plani,
ki pokončava ga vihar . . .*

Bogomila.

